

CATALOG MUNȚII HOREZENI

Regio
PROGRAMUL OPERAȚIONAL REGIONAL

Inițiativă locală. Dezvoltare regională.

Foto copertă: Peisaj de vară în Munții Căpățâanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

- Munții Horezeni
- Horezu Mountains
- Les montagnes de Horezu
- Das Horezu Gebirge

Cuprins

Rețea hidrografică 6

Alcătuire geologică 9

Faună..... 10

Vegetație 14

Relief 22

Climă 30

Puncte de adăpost 36

Trasee turistice 40

🇷🇴 Munții Căpățânii se află în cadrul Carpaților Meridionali, și anume în grupul munților cuprinși între Olt și Jiu. Ei sunt constituiți dintr-o culme înaltă, prelungă de cca 50 km, orientată vest-est, pe care se rânduiesc, perpendicular, ramificații nordice mai scurte, mai povârnite,

și ramificații sudice mai lungi, mai puțin înclinate. În majoritatea lor, culmile sunt puternic împădurite. Există însă suprafețe apreciabile de goluri de munte, care au favorizat viața pastorală și apariția unei rețele dese de poteci.

Vale în Munții Căpățânii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Căpățânii Mountains

Căpățânii Mountains are located within the Meridional Carpathians, and namely in the group of mountains between Olt and Jiu. They are constituted of a high ridge, prolonged by approximately 50 km, oriented towards the west-east side, on which shorter and more sloping Northern ramifications and longer Southern ramifications that are less inclined, are perpendicularly aligned. In their majority, ridges are heavily wooded. However, there are considerable areas of mountain voids, which favoured the pastoral life and the appearance of a dense network of paths. In contrast with the aspect of rounded peaks, two Dolomite cities arise, Țîmovul and Buila, the first to the north from the main ridge, the last to the south, being themselves inexhaustible sources of natural beauty. To these areas, the rocks and gorges cord from the southern foothills (Polovragi, Bistrița, Arnota, Buila, Stogșoare etc.) are added.

Les Montagnes de Căpățânii

Les Montagnes de Căpățânii se trouvent dans le cadre des Carpates Méridionales, à savoir dans le groupe des montagnes situées entre les rivières Olt et Jiu. Elles sont formées d'un grand sommet, long d'environ 50 km, orienté vers l'ouest-est, sur lequel s'alignent perpendiculairement, des ramifications nordiques plus courtes, plus inclinées et des ramifications méridionales plus longues, moins inclinées. Pour la plupart, les sommets sont très boisés. Il y a aussi de grandes surfaces de vides de montagnes qui ont favorisé la vie pastorale et l'apparition d'un réseau dense de sentiers. Contrastant avec l'aspect des sommets arrondis, s'érigent deux forteresses dolomitiques, celle de Țîmov et celle de Buila, la première au nord du sommet principal, la dernière au sud, elles-mêmes des sources intarissables de beautés naturelles. À ces régions s'ajoute aussi la ceinture de rochers et de gorges du pied méridional des montagnes (Polovragi, Bistrița, Arnota, Buila, Stogșoare etc.).

Das Căpățânii Gebirge

Das Căpățânii Gebirge befindet sich in den Südkarpaten und zählt zu der Gebirgsgruppe die sich zwischen Olt und Jiu befindet. Das Gebirge ist aus einem hohen Gipfel gebildet worden, welches sich auf cca. 50 Km west-östlich erstreckt, auf welches sich in Reihe senkrecht kürzere nördliche Verzweigungen stellen, mehr gebeugt, und auch südliche längere Verzweigungen, die weniger gebeugt sind aber.

In deren Mehrheit sind die Gipfel stark bewaldet. Es gibt wesentliche Flächen von kahle Bergen welches das pastorale Leben begünstigte und ebenfalls die Entstehung eines dichten Wegenetzes. In Gegensatz zu den abgerundeten Gipfeln erscheinen die zwei dolomitische Burgen, Țîmovul und Buila, die erste im Norden auf dem Hauptgipfel und die zweite im Süden die eigentlich unerschöpfte Quellen der Schönheit der Natur sind.

Zu diesen Regionen fügt sich noch hinzu eine Kette von Klippen und Schluchten am südlichem Fuß des Berges (Polovragi, Bistrița, Arnota, Buila, Stogșoare usw.)

Rețeaua hidrografică

Toate râurile cu obârșia în Munții Căpățânii sunt tributare Oltului, direct, sau prin intermediul Lotrului și Oltețului. Oltul primește direct din Munții Căpățânii o serie de pârâie și râuri, ca: Lotrișorul, Căciulata, Muereasca, Olănești, Bistrița, Luncavățul. Oltețul culege afluenți atât

din Parâng, cât și din Munții Căpățânii (Tărăia și Cerna). Pe versantul nordic, Lotrul și Latorița colectează toate pârâiele până la Golotreni când se varsă în Olt: Repedea, Mălaia, Pîrîul Satului, Valea lui Stan etc.

Vedere din Munții Căpățânii la final de vară
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Pârâu în Munții Căpățanii, peisaj de toamnă
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

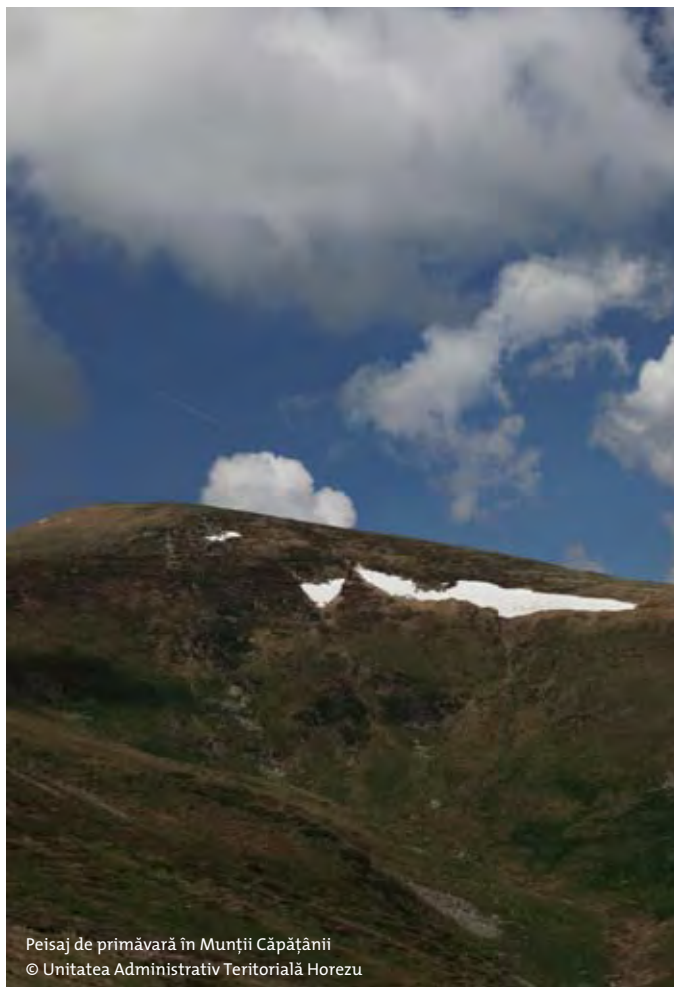
Peisaj de toamnă în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Alcătuirea geologică

După formațiunile care predomină, Munții Căpățanii pot fi împărțiți în mai multe sectoare distincte. În sectorul vestic (Olteț - Horezu) și în zona alpină predomină formațiuni ale cristalinelui autohton, peste care s-a suprapus cristalinelul pânzei getice. În afară de granite, grandiorite și de roci eruptive de adâncime, se mai întâlnesc sisturi sericitoase, cloritoase, argile cu grafit, calcare cristaline și, mai rar, cuarțite.

În sectorul mijlociu și răsăritean predomină rocile pânzei getice, reprezentate prin gnaise micacee cu intercalații de amfibolite în benzi, micașturi ce formează cristalinelul seriei de Lotru. Prezența foițelor de mică este caracteristică aici.

În zona sudică, culmea Arnota - Buila - Vânturarița - Stogu, alcătuită din calcare jurasice, formează o creastă aproape neîntreruptă de peste 14 km, ce se impune în relief prin formele variate și deosebit de pitorești pe care le prezintă. În partea cea mai înaltă a Munților Căpățanii (Negovanu, Nedeia, Căpățâna, Ursu) se păstrează urme slabe ale activității nivale. O zănoagă bine conturată, cu aspect de circ, poate fi observată pe latura estică a vârfului Ursu, iar o alta asemănătoare lângă Turcinu Negovanului.

Peisaj de primăvară în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Fauna

În Munții Căpațanii fauna este comună Carpaților Meridionali. Ursul, uriașul patrupe carpatin, se întâlnește în toate pădurile. Capra neagră a fost colonizată pe munții Vînturarița și Narățu. Exemplare de cerbi, căprioare găsesc teren propice, mai ales în bazinele pâraielor Olteț, Roman, Olănești și Latorița. Mai pot fi întâlnite și alte animale ca mistreți, lupi, rîși, jderi, iepuri, veverițe ș.a. Dintre păsări semnalăm găinușe de munte, corbi, stâncuțe, codobature, acvile etc. Reptilele sunt destul de răspândite în acești munți; vipera comună, mai puțin cea cu corn, este prezentă în locurile ferite; în Buila - Vînturarița, Stogșoare, Stogu, Narățu ea poate fi întâlnită mai des.

Apele curgătoare sunt populate cu pește și, deseori, iubitorii muntelui poartă pe umăr undița. Păstrăvul își caută sălaș în apele limpezi ale Latoriței, Oltețului, Romanilor și chiar în noile lacuri de captare. În cursul mijlociu și inferior al pâraielor se pot pescui exemplare de zglăvoc, scobar, clean. În defileul Oltului, se poate prinde la undiță crap, somn, știucă și mreană.

Nucifraga caryocatactes – Gaița de munte
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Gaița de munte sau alunarul poate avea un penaj moale și des, colorat cafeniu-închis și fiecare pană în parte prezintă o pată albă, ovală. Își construiește cuibul lângă trunchiurile copacilor. Gaița este omnivoră, consumând, pe lângă semințe, insecte și vertebrate mici.

Gaița de munte și-a dezvoltat un sistem ingenios de pregătire pentru anotimpul friguros, făcându-și provizii: începând din toamnă ea adună semințe de con de pin sau de alune, în

cantități mari, pe care le îngroapă în pământ, în diferite locuri. Când pădurile sunt acoperite de zăpada iernii, gaița, dotată cu o memorie extraordinară, își găsește majoritatea rezervelor, chiar și sub zăpadă.

Este foarte agilă atunci când se deplasează pe sol sau printre ramuri, însă în aer este nesigură. De aceea, atunci când zboară, evită distanțele lungi. Glasul ei reprezintă un «rârâit» strident și are capacitatea de a imita alte păsări.

Nucifraga caryocatactes – Gaița de munte
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Năpârca nu este un șarpe, deși la prima vedere poate fi ușor confundată cu unul. Corpul ei este însă mai îndesat și forma capului diferă de cea a unui șarpe. Năpârca este o șopârlă fără picioare care datorită acestui fapt poate să se târască mai lesne prin vegetație sau să intre în diverse spații strâmte. La pericol, ca oricare altă șopârlă, năpârca își lasă coada în gura prădătorului, lucru pe care șerpii nu îl pot face. Culoarea brun-cafenie

cu aspect lustruit a corpului său dă senzația de fragilitate, de aici și numele ei latin fragilis. Masculii se diferențiază de femele prin puncte fine albastre adesea vizibile pe spate. Partea ventrală la ambele sexe este cenușie. Specia este ovovivipară și puii apar de obicei în august și se hrănesc la început cu larve mici, iar apoi cu tot felul de artropode, melci, răme.

Anguis fragilis – Năpârca
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Gușterul este o șopârlă extrem de frumos colorată. La mascul, partea dorsală este de culoare galben-verzui cu puncte negre, iar partea ventrală de culoare galben-deschis. În perioada împerecherii gâtul masculului este, deseori, de culoare albastru strălucitor. Femela are un colorit mai puțin intens, partea dorsală fiind verde, iar pe fiecare latură având câte o dungă longitudinală de culoare deschisă. Culoarea verde a gușterului îl ajută să se camufleze atât pe sol, cât și prin

copaci, scăpând astfel mai ușor de prădători. Gușterul se hrănește cu insecte, păianjeni, răme și omizi.

Coadă, care reprezintă aproape două treimi din lungimea corpului unui gușter, are un rol important în deplasarea sa, dându-i rapiditate.

În lunile de iarnă acesta hibernează în scorburile sau crăpăturile stâncilor, dat fiind că reproducea lor are loc în timpul verii.

Lacerta viridis – Gușterul
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Lacerta viridis – Gușterul
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Lacerta viridis – Gușterul
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Vegetația

Munții Căpățânii prezintă o vegetație asemănătoare Carpaților Meridionali, și se caracterizează prin întinse poieni și goluri de munte care conferă terenuri excepționale de pășunat.

În etajul alpin, pe pajiști crește păirușca, rogozul alpin și alte ierburi. Nu lipsesc tufe de smiridar, afin (Nedeia, Funicel, Ursu, Văleami etc.). În etajul subalpin, în spațiile ierboase, se dezvoltă tăpoșica etc.; tufărișurile sunt dominate de jneapăn, anin verde și ienupăr.

Pe versanții sudici molidișul reprezintă de regula un brâu subțire la limita superioară a pădurii (1700–1800 m alt). Acest brâu este mai consistent pe versanții nordici, având o dezvoltare și mai mare spre obârșiile văilor Repedea, Mălaia și pe munții Zmeuretu, Tîrnovu, Negovanu etc. În etajul inferior, făgetul amestecat cu rășinoase sau făgetul pur ocupă suprafețe importante. Alături de fag, care aici prezintă exemplare falnice (Stogu, Buila, Tîrnovu, Romanu etc.), speciile care populează pădurile sunt reprezentate prin ulmul de munte, frasin și carpen. La altitudini mai mici (dealurile Călimănești și Frăsinet, văile Olănești, Cheia, Tărăia etc.) se dezvoltă gorunul, în pîlcuri sau răzleț. Remarcăm, de asemenea, afinișurile de pe munții Zmeuretu și Preota sau marile zmeurișuri de pe munții Zănoaga, Negovanu, Ludeasa, Netedu ș.a. Cea mai bogată

floră o întâlnim în zona munților Narățu și Buila - Vânturarița, unde gențiana și floarea de colț sunt prezente alături de multe alte plante.

Rhododendron kotschy – Smârdarul sau Bujorul de munte
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Rhododendron kotschyi – Smârdarul sau Bujorul de munte
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Rhododendron kotschy – Smârdarul sau Bujorul de munte
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Rhododendron kotschy – Smârdarul sau Bujorul de munte
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Smârdarul, așa cum este denumit popular bujorul de munte, crește spontan în tufe pitice în zona alpină și este originar din zona Balcanilor. Este o plantă care crește în condiții climaterice și de relief foarte specifice, de aceea nu tolerează transplantări, lucru care face imposibilă introducerea acestuia în grădini. Are ramuri lungi, puțin ramificate și frunzele alternante îngrămădite spre vârful lujerului, tari și persistente. Florile sale sunt extrem de frumoase și emană un

miros și o aromă asemănătoare vișinelor. Bujorul de munte înflorește de obicei pe la sfârșitul lunii iunie și la începutul lunii iulie. Este o plantă destul de rară și de aceea, în România, este o plantă ocrotită și protejată, culegerea ei fiind interzisă. Smârdarul este peren și își păstrează frunzele verzi tot timpul anului. Din florile sale, la fel ca din petalele trandafirului, se prepară siropuri, dulceață și ceaiuri medicinale.

Salvia Pratensis – Salvie de câmp
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Dactylorhiza incarnata - Orhidee
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Rosa canina – Măceș sau Trandafir sălbatic
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

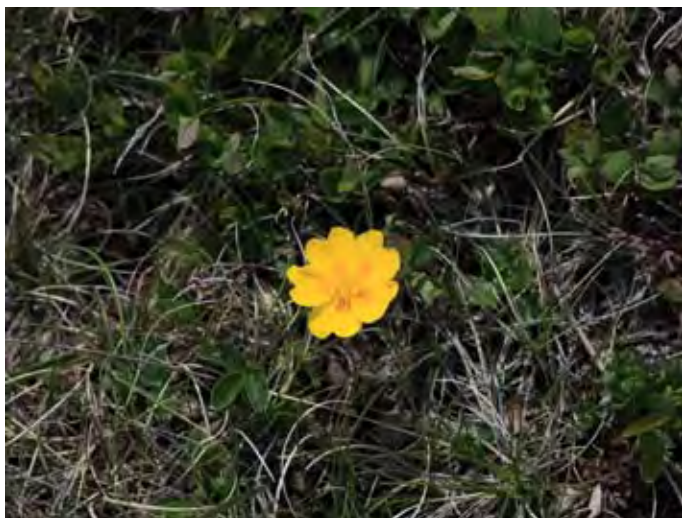

Rosa canina – Măceș sau Trandafir sălbatic
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Cornul este un arbust mijlociu spre mare, cu înălțimea între 5 și 12 metri, scoarța maro închis și crenguțe verzui. Fructele (denumite coarne) sunt roșii, alungite și conțin o singură sămânță. Acestea sunt comestibile și au gust astringent atunci când sunt consumate proaspete. De aceea, ele se folosesc mai ales gătite, având o aromă acidă, descrisă ca un amestec de merișoare și vișine. Sunt folosite mai ales la gemuri și sosuri, fiind curățate de sămburi și fierte cu zahăr și portocale. Ele sunt foarte gustoase și uscate. La noi în țară fructele se mai folosesc și la obținerea de cornată, o băutură alcoolică preparată din coarne fermentate cu zahăr și alcool. Din scoarța cornului se poate produce vopsea, iar din frunzele sale se obține tanin.

Cornus mas – Cornul
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Potentilla lernata– Scipeți de munte
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Vaccinium vitis-idaea - Merișor
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Afinul este un arbust mic, stufos, rămuros, cu tulpina de culoare verde și cu ramuri anguloase. El crește în regiunile alpine, mai ales pe versanții umbriți și umezi, prin păduri de conifere, pajiști montane, pe stîncării și pe soluri silicoase. Fructul este numit afină și este de culoare albastru-închis sau albastru-brumăriu, de formă rotundă, zemoas, cu suc violaceu, cu gust plăcut dulce acrișor.

Frunzele de afin conțin: tanin, arbutină, hidrochinonă, mirtilină, neomirtilină, iar fructele conțin: tanin, pectine, mirtilină, zaharuri, provitamina A, vitamina C, acizi organici (citric, malic, oxalic, succinic, lactic). De aceea, de la afin se recoltează atât frunzele cât și fructele. Frunzele, împreună cu ramurile, se culeg în timpul verii până în toamnă, în perioada mai-septembrie, după care se usucă la umbră împreună cu ramurile, în locuri bine aerisite. Fructele se culeg în perioada de maturitate (când sunt bine coapte) în lunile iulie - septembrie, consumându-se fie uscate fie proaspete. Datorită taninului, atât frunzele cât și fructele au proprietăți astringente. Din frunze se face infuzie sau decoct, iar din fructe suc sau decoct. Afinele sunt, de asemenea, folosite și la obținerea afinatei sau la tot felul de dulciuri.

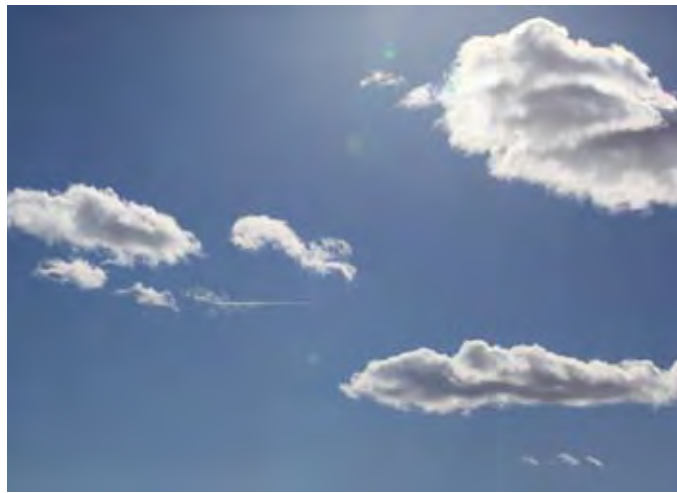

Vaccinium myrtillus L. – Afinul

© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Măgar păscând, peisaj de vară târzie în Munții Căpățâanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Cer senin într-o zi de vară în Munții Căpățâanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

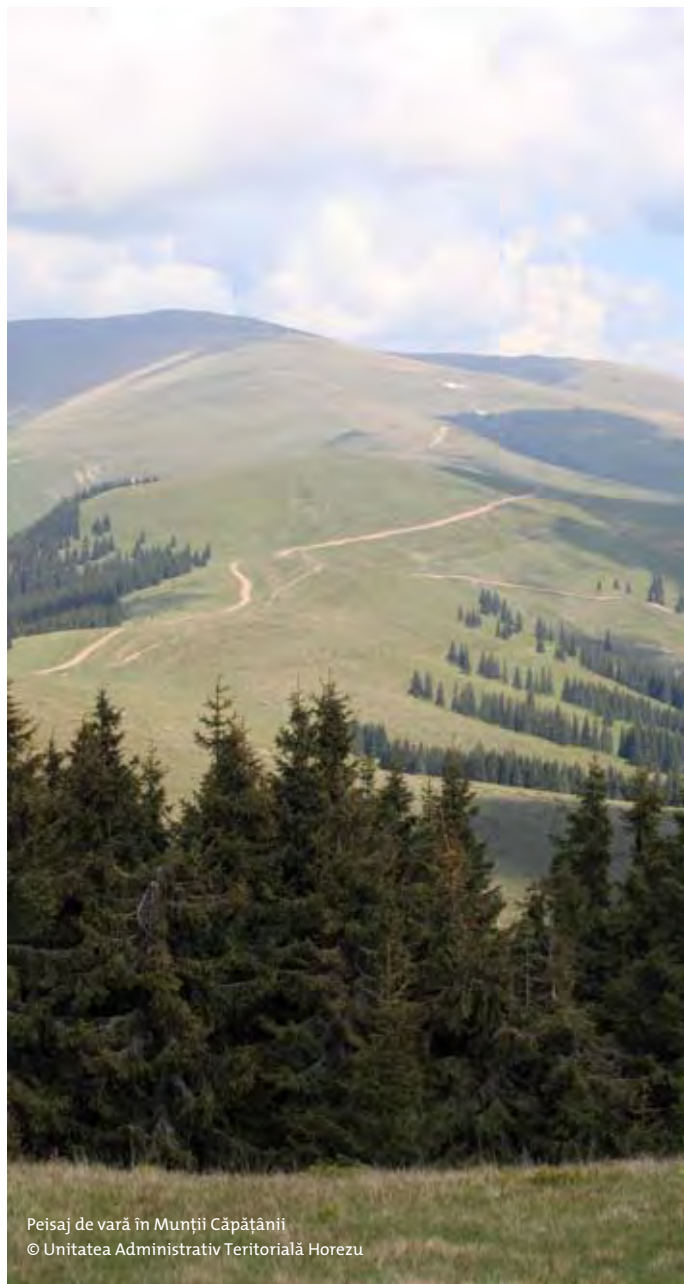
Relieful

Culmea principală a Munților Căpățâinii se înalță brusc deasupra «Cîrligului Mare» al Oltului prin vîrful Foarfeca Narățului (831 m) și se continuă foarte accidentată peste vîrful Narățu (1 509 m) pînă în șaua împădurită «La Mocirle» (1045 m). După ce înconjură izvorul Văii lui Stan, creasta recapătă înălțime spre vest: Vîrful lui Stan (1491 m), Folea (1647 m), Zmeuretu (1979 m), Văleanu (1847 m), Ursu (2124 m), Căpățîna (2094 m), Beleoia (2039 m), Nedeia (2130 m), Negovanu (2064 m), Bou (1908 m). De aici ea coboară în curmătura Oltețului la 1615 m.

Pe versantul sudic culmile sînt mai prelungi, cea mai atrăgătoare și mai cunoscută fiind culmea Govora - Lespezi - Buila - Vînturarița. Stîncile, sclipitor de albe, izbucnesc impetuos din molidiș, iar creasta devine o înșiruire feerică de turnuri, clăi, strungi, ace, dominând prin măreție întregul peisaj. O altă culme sudică importantă este Piatra Roșie - Romanu - Plaiul Vaideeni, pe care pătrund în zona centrală a Munților Căpățâanii o serie de trasee turistice.

Peisaj de primăvară în Munții Căpățânii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

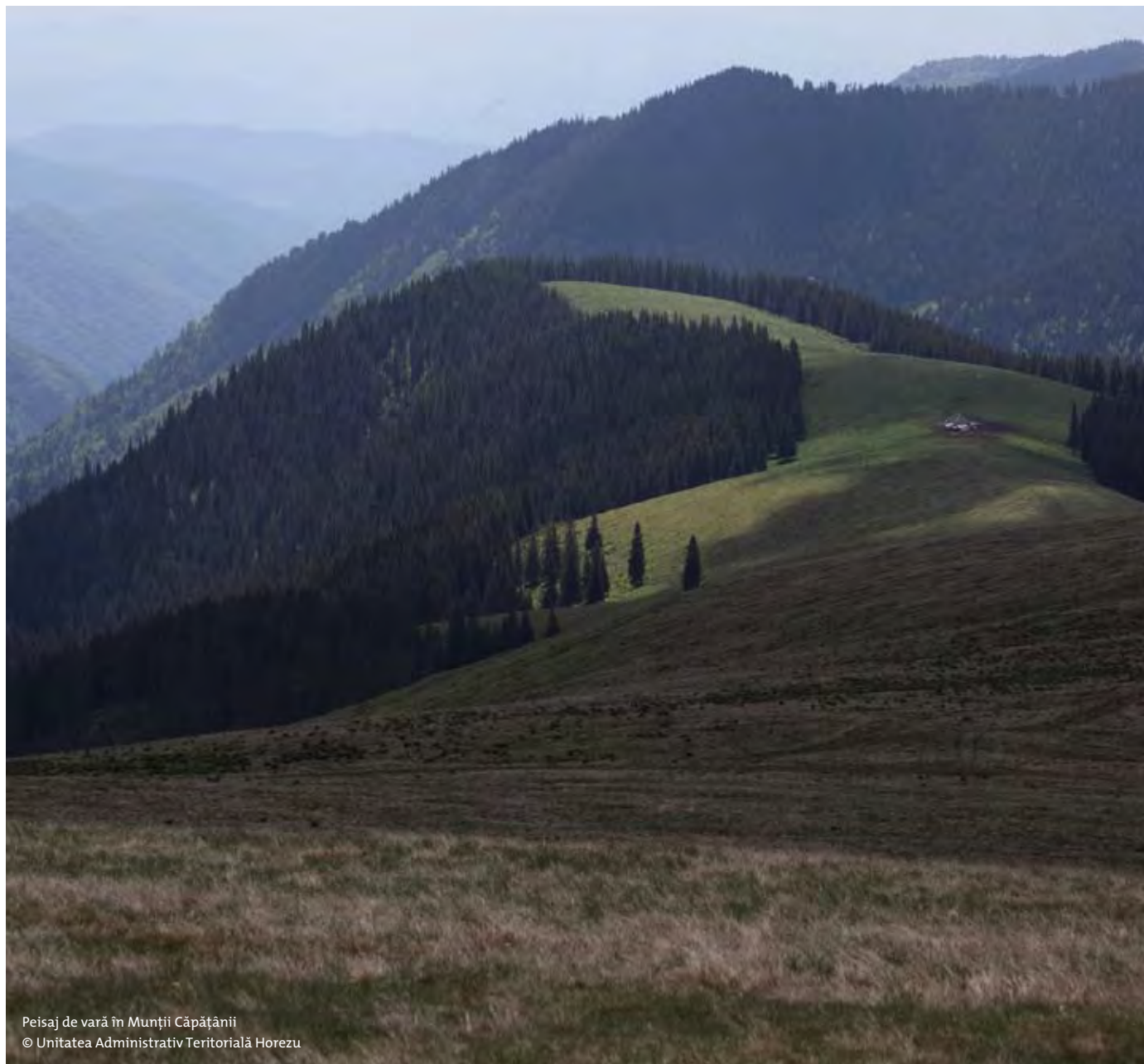

Pădure de conifere și foioase, peisaj de vară în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de vară târzie în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de vară în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de toamnă în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de toamnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Clima

Influența climei mai blânde din Oltenia se răsfrânge simțitor asupra Munților Căpățâni, mai ales asupra versanților sudici. Vântul dominant bate din nord-vest, uneori canalizându-se în lungul văii Lotrului sau a Oltului.

Precipitațiile anuale medii ating 1200 mm la o altitudine de cca 1400 m. Temperatura medie,

în ianuarie, este de -7°C , iar în iulie de $+12^{\circ}\text{C}$, la aceeași altitudine medie. Munții Căpățâni au 6 luni reci (noiembrie-aprilie) și 6 luni temperate (mai-octombrie). În zonele aflate la peste 1500 m primele zăpezi cad pe la sfârșitul lui octombrie și se topesc în luna mai.

Peisaj de toamnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de toamnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de toamnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de sfârșit de vară în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de sfârșit de vară în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de primăvară în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de iarnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de iarnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de iarnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de iarnă în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Puncte de adăpost

Ținând seama că în Munții Căpățânii nu sunt prea multe cabane, drumeția se poate desfășura aici mai ales cu cortul, pentru care, dealtfel, există splendide locuri naturale de tabără. Pentru drumeții care pornesc din orașul Horezu la drumeții și nu doresc să folosească cortul există următoarele posibilități de adăpost pe munte:

De la Vf. Lui Roman la Vf. Ursu:

1. cantonul Ursu (Romanu) (1 650 m alt.), situat pe versantul vestic al muntelui Piatra Roșie, poate oferi găzduire, ocazional, pentru grupuri de 4–6 persoane
2. stâna Piatra Roșie (1625 m alt.), situată pe versantul estic al muntelui Piatra Roșie
3. refugiul Ursu
4. stâna Ursu

De la Vf. Văleanu la Vf. Cocora:

1. stâna Cocora
2. stâna Bărcaciu
3. cabana Văleanu

De la Vf. Văleanu la Vf. Zmeurat:

1. stâna Rodeanu
2. stâna Zmeurat
3. stâna Zănoaga

Drum forestier, peisaj de toamnă în Munții Căpățânii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Drum forestier, peisaj de toamnă în Munții Căpățânii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Stâna Barcaci, peisaj de toamnă în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Cișmea la stână, peisaj de toamnă în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Drumeți, peisaj de toamnă în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Stâna Barcaci, peisaj de toamnă în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

TRASEUL TURISTIC NR. 1

Horezu / Str. Olari - satul Tănăsești - Măgura Dobrii - Vf. Urșani - Cabana Romanu - Vf. Romanu - Muntele Piatra Roșie - Vf. Ursu (joncțiune traseu de creastă - Parang - Căpățana)

Timp de mers: ----- 5 ore până la Cabana Roman, circa 7 ore până la creasta principală a Căpățanii

Punct de plecare: ----- orașul Horezu / str. Olari

Punct de sosire:----- Cabana Roman sau creasta Căpățanii

Locuri de adăpost:----- Cabana Roman, stanele de pe Muntele Piatra Roșie

Lungimea traseului:----- 21 km

Grad de dificultate:----- medie

Trasee de legătură:----- traseul de creastă Munții

Parang – Căpățana și traseul Curmătura Piatra Roșie – Groapa Mălăii - Ciungetu

Traseu accesibil tot timpul anului

TRASEUL TURISTIC NR. 2

Horezu / Satul Romanii de Jos - satul Romanii de Sus - Valea Lungă - Bolca - Cabana Roman - Vf. lui Roman - canton Ursu / joncțiune traseul nr. 1

Timp de mers: ----- 4 ore până la Cabana Roman, circa 6 ore până la creasta principală a Căpățanii

Punct de plecare: ----- satul Romanii de Jos

Punct de sosire:----- Cabana Roman sau creasta Căpățanii

Locuri de adăpost:----- Cabana Roman, stanele de pe Muntele Piatra Roșie

Lungimea traseului:----- 18 km

Grad de dificultate:----- medie

Trasee de legătură:----- traseul de creastă Munții Căpățana

🇬🇧 TOURIST ROUTES

Tourist route no. 1

Horezu / Olari St. - village Tănăsești –
Măgura Dobrii – Urșani Peak - Romanu
Chalet - Romanu Peak – Piatra Roșie
Mountain – Ursu Peak (ridge trail junction
– Parâng – Căpățâna)

Tourist route no. 2

Horezu / Romanii de Jos village - Romanii
de Sus village – Valea Lungă - Bolca - Roman
Chalet - Roman's Peak – Ursu forest range /
junction with tourist route no. 1

🇫🇷 ROUTES TOURISTIQUE

La route touristique no. 1

Horezu/ la rue Olari – le village Tănăsești
– la colline Măgura Dobrii – le sommet
Urșani – le chalet Romanu – le sommet
Romanu – le mont Piatra Roșie – le sommet
Ursu (jonction avec la route de la ligne de
faîte – Parâng – Căpățâna)

La route touristique no. 2

Horezu/ le village Romanii de Jos – le vil-
lage Romanii de Sus – Valea Lungă – Bolca –
le chalet Roman – le Sommet de Roman – le
canton Ursu / jonction avec la route no. 1

🇩🇪 TOURISTISCHE STRECKE

Touristische Strecke nr. 1

Horezu / Olari str. - Dorf Tănăsești -
Măgura Dobrii - Gipfel. Urșani – Herberge
Romanu – Gipfel Romanu - Berg Piatra
Roșie – Gipfel Ursu (Übergang Berg-
kammstrecke – Parâng – Căpățâna)

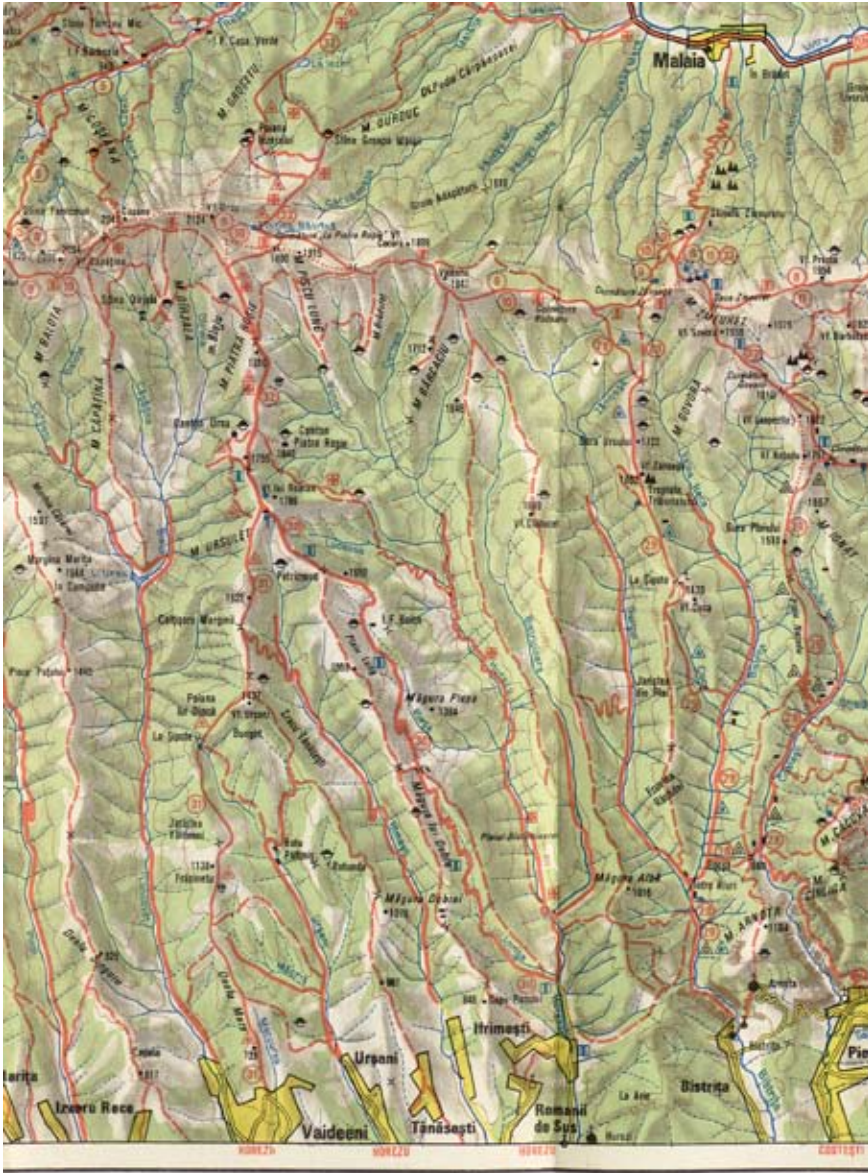
Touristische Strecke nr. 2

Horezu / Dorf Romanii de Jos - Dorf
Romanii de Sus – Valea Lungă – Bolca – Ca-
bana Roman – Gipfel Roman – canton Ursu
/ Übergang Strecke nr. 1

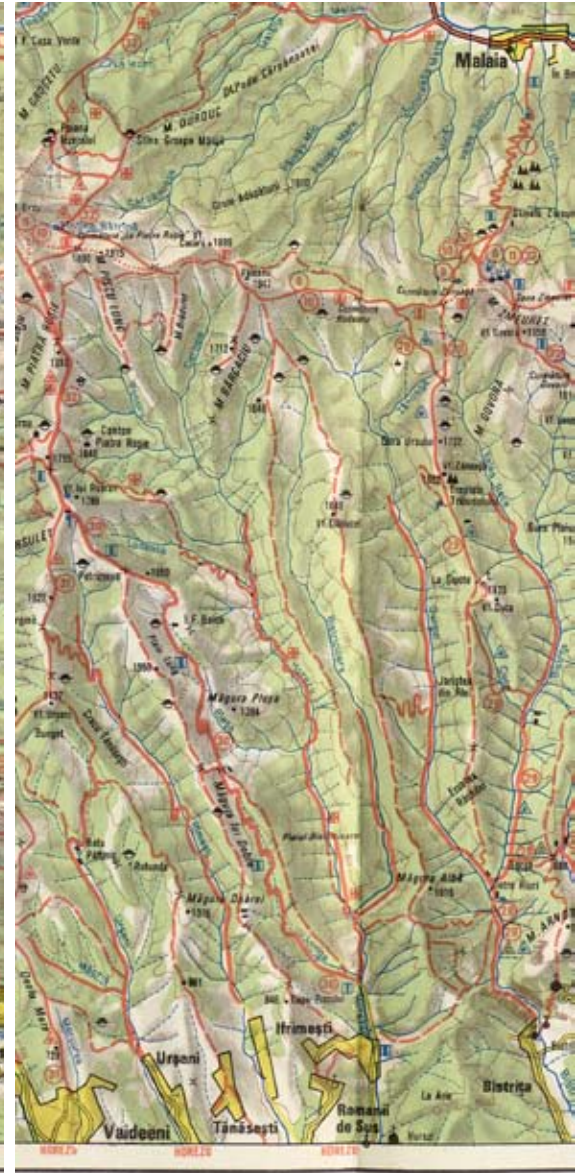

Peisaj de vară în Munții Căpățâni
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Hartă trasee montane în Munții Căpățanii, zonă întinsă între Costești și Baia de Fier la sud și Malaia în nord
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Hartă trasee montane în Munții Căpățanii, zonă întinsă
între Costești și Izvoru rece la sud și Malaia în nord
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Hartă trasee montane în Munții Căpățanii, zonă întinsă
între Horezu la sud și Malaia în nord
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

 Horezu / Mănăstirea Hurezi - Romanii de Sus - Pârâul Lunga – I.F. Bolca - vârful lui Roman - cantonul Piatra Roșie;
Marcaj: banda albastră;
Timp: 4 ½ - 5 ½ ore;
Traseu accesibil tot timpul anului

Acest traseu de acces, din sud, începând cu vizita mănăstirii Hurezi și terminând cu ascensiunea la cantonul Piatra Roșie, în centrul munților Căpățâanii, vă va conduce prin locuri foarte frumoase și interesante. Cantonul pastoral Piatra Roșie este deocamdată cea mai însemnată și confortabilă posibilitate de adăpost în munții Căpățâanii, și cu toate că nu este administrat de vreun for turistic, poate fi utilizat de turiști ca loc de popas pentru o noapte.

Traseul este ușor; $\frac{3}{4}$ din lungimea sa se desfășoară în lungul unei șosele forestiere, existând astfel și posibilități de transport auto, până la I. F. Bolca (cca 11 km); restul drumului este o excursie ușoară, până la canton. La mănăstirea Hurezi se poate ajunge pe șoseaua secundară ramificată la km 40 din șoseaua națională nr 67 (R.Vâlcea-Tg. Jiu), pe care se merge cca 6 km. Dacă se pornește pe jos din orașul Horezu, se intră pe șoseaua secundară la km 2, după ce s-a traversat apa Luncavățului, iar după cca. 2,5 km veți ajunge în satul Romanii de Jos. La capătul său nordic se află vestitul lăcaș, monument istoric și arhitectonic.

Luând ca punct de plecare mănăstirea situată pe malul stâng al pârâului Horezu (Romanilor), drumul dvs se desfășoară pe șoseaua forestieră existentă pe vale. La cca. 500 m veți trece pe lângă mănăstirea Scărișoara. Șoseaua vă va conduce prin izlazul Romanilor-Scărișoara, situat pe malul stâng. Ajungând după cca 2,8 km de mers la gura pârâului Lunga (710 m), șoseaua se ramifică: cea din stânga urcă pe pârâul Lunga, cea din dreapta se termină, după 9 km de urcuș, la I. F. Ludeasa. Urcăm pe valea îngustă a pârâului, pe malul stâng, pe sub muntele Seciul Romanilor (est) și apoi prin dreptul poienilor Ștevioarei (vest). Șoseaua trece tot mai des de pe un mal pe celălalt, panta devine mai înclinată, pentru a răzbate în cele din urmă în șaua Lunga. Drumul forestier se cațără pe versantul estic al muchiei Țiganului, pe coamă «defilează» în stânga poiana Stoicului și muchia împădurită și puternic înclinată a muntelui. Traversăm o serie de «hoage», dintre care cea mai accidentată este «Hoaga Bisericii». La 1350 m altitudine, șoseaua atinge firul văii superioare Piesa, înaintează pe aceasta încă 2 km spre nord-vest și se termină la I.F. Bolca (1 400 m). Urcușul dvs continuă pe o potecă spre izvoarele pârâului Piesa, urcând spre gol pe lângă o stână pe culmea Piatra Pietricelei (1 650 m). Poteca cio-bănească se menține pe culmea lată până în vf. Romanu (1 780 m), mare nod de culmi. Varianta

Drum forestier, peisaj de toamnă în Munții Căpătării
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

principală, la stânga, ocolește vârful, coboară din șaua Romanu spre nord, lasă culmea principală de unde se ramifică o potecuță spre cantonul Piatra Roșie; veți ajunge acolo în câteva minute. Varianta secundară trece prin dreapta vf. Romanu, traversând muchia Ludeasa (est), de

unde coboară prin pădure o potecuță spre I. F. Ludeasa. Ocoliți vf. Romanu spre stânga, coborâți prin pădure pe fața nordică a vârfului și după ce traversați un șipot, ocoliți vâlcelele izvorului până ce ieșiți la goliște în poiana în care se află cantonul Piatra Roșie (1 625 m).

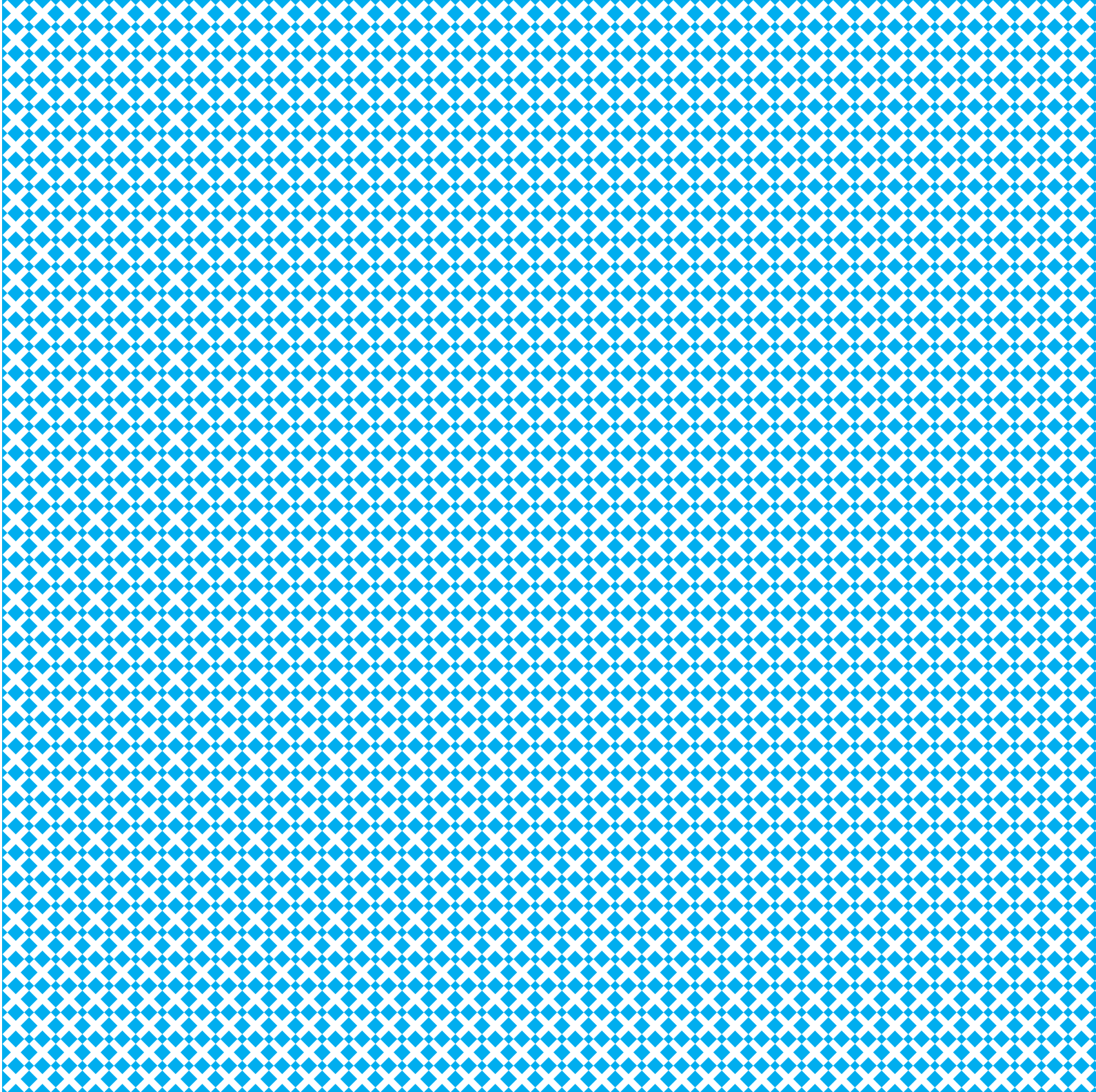
Peisaj de sfârșit de vară în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Traseu marcat cu albastru, peisaj de toamnă în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Peisaj de vară târzie în Munții Căpățanii
© Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI TURISMULUI
Autoritatea de Management pentru Programul Operațional Regional

Str. Apolodor nr. 17, București, Sector 5,
Telefon: 0372 11 14 09
Email: info@mdrt.ro
www.inforegio.ro

Material gratuit

Investim în viitorul tău!

Proiect selectat în cadrul Programului Regional și co-finanțat de Uniunea Europeană prin Fondul European pentru Dezvoltare Regională.

„Promovarea produselor și a evenimentelor turistice specifice din zona depresionară Horezu pentru dezvoltarea și consolidarea turismului în Nord-Vestul Județului Vâlcea”

Unitatea Administrativ Teritorială Horezu

Octombrie 2012

Conținutul acestui material nu reprezintă în mod obligatoriu poziția oficială a Uniunii Europene sau a Guvernului României

